

CON NHỎ... CHỊ DÂU!!!

Tôi nhận được thư Hạ Vi gửi qua từ Việt Nam. Trong thư có kèm theo vài cánh bướm phượng ép khô và dòng chữ: "Gửi nhỏ chút mùa hè Việt Nam để nhung để nhớ." Cứ mỗi mùa hè về, Hạ Vi ép và gửi cho tôi vài "chút mùa hè" như vậy. Và tôi, mỗi khi cầm cánh phượng hồng trên tay, tôi lại thả hồn đi rong về với những ngày xưa, những ngày làm học trò trung học ở Việt Nam.

Vùng kỷ niệm của tôi là chuỗi ngày cùng Hạ Vi làm những kẻ đứng sau quỷ và ma tại trường trung học Trần Cao Vân ở miền Trung nhuộm đỏ hoa phượng mỗi khi hè về.

Hạ Vi là một đứa con gái có khuôn mặt bầu bĩnh nằm gọn trong mái tóc bom bê trông thật dễ thương và hơi có vẻ láu liếng với cặp mắt to đen. Có lúc tôi hỏi Hạ Vi: "Sao nhỏ không để tóc dài cho có vẻ 'thục nữ' một chút?" Hạ Vi bĩu môi: "Ta thích cắt tóc ngắn y con trai kia, nhưng mẹ ta không cho. Ta thích giống mấy thằng con trai kia hơn! Ta thích chơi đá banh!" Hạ Vi nói thật! Cái gì nó cũng thích gọn gàng, đơn giản. Có những

buổi chiều đi công chuyện ngang qua nhà nó, tôi thấy nó mặc quần short và chạy chơi đá banh với em trai nó ngay trước nhà. Hạ Vi không thích đeo bông tai tòn teng, tay đeo vòng như tôi. Nó nhìn tôi từ đầu đến chân và nhún vai: "Điều quá!" Là con gái mà ai lại không thích "điều" một chút chứ! Phải không hở các bạn? Tuy vậy nhưng tôi và Hạ Vi lại chơi thân với nhau. Trong lớp học tôi và Hạ Vi là một cặp bài trùng. Chúng tôi thường lén đọc truyện dưới học bàn, thường tham gia "ăn cắp" dép và dán đuôi sau áo "thiên hạ" trong khi thấy cô đang giảng bài. Ôi, biết bao nhiêu là "âm mưu" mà bọn học trò chúng tôi đang âm thầm bày ra trong lúc thấy cô đang thao thao trên bục giảng! Có những lúc chúng tôi làm thơ. Không phải là thơ tình học trò lãng mạn mà là thơ... chọc người ta. Chúng tôi học ở lầu hai, ngay dưới lầu một là một lớp đồng khối với chúng tôi. Lớp đó có anh chàng kia tên Lê Đình Trọng ngồi ngay chỗ cửa sổ bên hông lớp học giống như tôi và Hạ Vi. Chúng tôi đọc lệch tên anh ta thành Kim Trọng rồi lấy Kiều tả anh ta. Chàng Kim Trọng của Nguyễn Du thì phong nhã, hào hoa, còn ở đây, chúng tôi tả anh chàng Kim Trọng này trán dô, mặt choắt, tướng lùn... Một sợi dây dài được thông ra ngoài cửa sổ đem bài thơ xuống ngang cửa sổ lớp dưới. Tất nhiên "vật thể" nhấp nha nhấp nhủ ngoài cửa sổ đã được "đàn chúng" ở dưới đem vào và... một cuộc bút chiến bùng nổ giữa hai lớp xảy ra sau đó. Ở dưới lấy Kiều gửi lại cho chúng tôi.

*"Đầu tiên hai ả Tố Nga
Hạ Vi là một, hai là Giáng Hương
Người đầu mà quá bất lương..."*

Rồi những chiều nắng tắt muộn, ngồi ngoài ban công trên lầu, tôi và Hạ Vi bàn về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. (Bây giờ tôi cũng không nhớ là những chuyện gì mà nhiều đến thế!) Vừa nói chuyện chúng tôi vừa ăn quả vật, cười nói vang cả nhà. Có lần bà nội tôi nhắc nhở: "Con gái thì tụi con phải nói năng dịu dàng một chút. Cứ vừa ăn vừa cười nói bô bô như vậy thì làm sao mà lấy chồng!" Tôi và Hạ Vi đấm lưng nhau cười dòn. Trời ơi! Nghĩ đến tụi con trai là chúng tôi thấy ghét cay ghét đắng rồi mà bà nội còn biểu lấy chồng nữa chứ! Tụi con trai đều khó ưa cả! Trong lớp học thì

tụi nó ngồi sau lưng cứ kéo tóc hoài. Còn chiều chiều đi học về thì những gã thanh niên cứ lẻo đẻo theo sau để hỏi một câu... lằng nhằng: "Bé ơi, đường Phan Chu Trinh ở đâu?" hay "Bây giờ là mấy giờ rồi hở bé?..." trong khi đó thì cái đồng hồ "ngự" ngay ở cổ tay họ mà họ làm như không biết. "Tụi con sẽ không lấy chồng đâu nội à! Tụi con trai khó thương lắm!" Hạ Vi trả lời nội sau một chuỗi cười ngặt nghẽo. "Ta ghét bọn con trai!" Hạ Vi tuyên bố, "Lúc nào bọn họ cũng nghĩ là chỉ có bọn họ mới biết chơi đá banh, biết leo rào. Ta cóc cần. Ta cũng biết đá banh, cũng biết leo rào vậy." Hạ Vi nói thật! Để chứng minh cho lời tuyên bố hùng hồn ngày nào của nó, trong đợt cắm trại, nó thả tôi bơ vơ trong cuộc thi "duyên dáng áo dài" còn nó thì quyết chí giật giải trong cuộc thi nhảy cao và chạy tốc lực.

Hè về! Lũ ve râm ran ca bản nhạc hè buồn. Phượng rụng rụng sắc đỏ báo hiệu niên học kết thúc. Tôi và Hạ Vi đi tìm chút thơ mộng học trò trong những cánh phượng ép trong tập để nhung nhớ cho mùa sau. Cho đến giờ phút này Hạ Vi mới chịu "nhịn" tụi con trai là để họ leo lên cây hái hoa phượng vì chúng tôi không thể nào leo cây được khi đang mặc áo dài. Nhưng Hạ Vi vẫn hùng hồn tuyên bố: "Tụi con trai không phải mặc áo dài thì phải leo lên cây hái đồ cho tụi mình chứ! Vậy mới công bằng!"

Những ngày tháng học trò thần tiên của tôi và Hạ Vi không còn nữa khi tôi cùng gia đình đi Mỹ. Phút tiễn tôi đi, Hạ Vi rưng rưng nước mắt nhắc nhở tôi: "Đừng quên hoa phượng, đừng quên những ngày học ngắn ngủi này, và đừng quên ta, nhỏ nhé!" Lúc này tôi thấy nó cũng dịu dàng ra phết. Tôi ghen ngào: "Ừa, ta sẽ không quên nhỏ đâu, chỉ sợ khi nào nhỏ có bồ rồi thì lại quên bém mất ta thôi!" Hạ Vi hất đầu, kiểu cách phớt đời như ngày nào và nhắc lại lời tuyên bố "xanh rờn": "Ta ghét bọn con trai! Nhỏ biết chứ!" Tôi nhìn Hạ Vi, ánh mắt nó trong veo rất thật!

Ở Mỹ nhưng mỗi khi hè về tôi đều nhận được "một chút mùa hè" bằng những cánh phượng hồng ép gọn trong phong thư của

Hạ Vi. Thư nào Hạ Vi cũng viết: "Nhỏ ơi, hoa phượng vẫn đỏ rực trong sân trường, tụi con trai vẫn không bỏ trò rị tóc, còn ta thì vẫn mê... đá banh." Mỗi lần ngắm cánh phượng, tôi đều rưng rưng nhớ về những ngày xưa, nhớ về cô bạn thân có mối "cắm thù" con trai tuyệt đối. Rồi vài ngày sau tôi cũng lãng quên cô bạn cũng như những cánh phượng hồng khép mình trong tập vở để bận rộn với bài vở ở trường và công việc làm thêm. Một hôm nhận được thư của ông anh ở Việt Nam gửi qua. Ông anh thông báo ổng sắp lấy vợ. Tôi hững hờ: "Ừa, lấy vợ đi cho rồi chứ không thì... ế." Rồi bỗng nhiên đôi mắt tôi mở to ra khi đọc đến hàng chữ: "... Chị dâu của tương lai của bé không phải ai xa lạ mà chính là... Hạ Vi..."

Tôi khăn gói về Việt Nam để ăn... đám cưới ông anh. Hôm đưa tôi đến nhà để gặp mặt chị dâu sau bao năm... bạn bè xa cách. Hạ Vi trước mắt tôi không phải là con nhỏ tóc bom bê, đơn giản không vòng, không nhăn, không bông tai, giọng nói phớt đời kiểu "con trai" như ngày xưa mà là một Hạ Vi rất duyên dáng với mái tóc thả hờ trên bờ vai, bông tai đeo hai bên tròn teng, cổ tay là một chiếc vòng... Tôi dụi mắt. Hạ Vi ôm vai tôi cười: "Không nhận ra ta hả nhỏ." Tôi lắc đầu lặp lại giọng điệu mà Hạ Vi đã dành cho tôi khi xưa: "Điệu quá!" Hạ Vi cao giọng sửa lưng tôi: "Phải kêu ta bằng chị chứ!" Tôi lặp lại: "Con nhỏ... chị dâu... điệu quá!" rồi bỏ chạy. Chúng tôi chạy đuổi nhau cười vang cả nhà mặc dầu còn rất nhiều công chuyện đang chờ Hạ Vi để làm cô dâu trong ba ngày sắp đến!

Tổ Tâm